

הלישכה והמשמרה שורך בקרית שמונה

בכך שצדק ללא סיבה מספקת ברחבה ש' לפני קופת חולים, בניגוד למעשים (1)02 ורצ' למקדחת החוק הפלילי 1936.

יומיים אחרי ההפגנה הלכה אסתר, אם לארבעה ילדים קטנים, למשטרת קרית שמונה כדי לברר מה גורל בעלה, ומתי יחזור הביתה כדי לפרנס את משפחתו. היא גורשה משם בגטות על ידי הקצין אליהו דביר. למחרת היום הפילה את עצמה בראש שה תחת גלגלי אחת המשאיות.

חוקיה של קרית שמונה, מתאימים למצרי אות השוררת בה. חוקיה של מחנה ריכוז חייבים להיות שונים מחוקי העולם החופשי. בקרית שמונה, אין הרעב משע, לנחץ ב' רעב — מותר. מושג הפשע בצפון הפרוע של ישראל מתחיל כשאחד הנידונים לרעב — אסתר רוזן שבעלה כלאו במשטרה, אינו יכול לפרנס את משפחתו — מנסה לערב במצבו עדי ראיה בלתי מתאימים.

היא נעצרה מיד, הובאה למשטרה, הוכתה מכות אכזריות על ידי הקצין דביר והשוטרים הדרוזיים, שעוד נמצאו במקום אחרי דיכוי ההפגנה. כשנשאל בקשר למכות אלה, השיב הקצין דביר לחוקר העולם הזה: "ע.מ.מ. בן ישי (מסדק הגפה) יודע על כך יותר טוב ממני. שאל אותו."

אסתר ביקשה תעודה מקופת חולים על מצעי המכות. קופת חולים ורשה שתביא אישור על כך מהמשטרה. המשטרה לא אישרה שהיכתה את אסתר חזן, אולם אסתר שוכבת במיטה עד עצם היום הזה, ספוג עה גבנה ובורועותיה.

★ ★ ★

רשימת המכות

נחוג במחנה ריכוז, אין משטרת קרית שמונה מאמינה בעונשים מופשיים ובתהליכים מסובכים של משפט. הדרך הקצרה ביותר אל הצדק היא הקו הירוק בין אגרושו של הקצין לפרצופו של האיש הראוי לעונש. השימוש בשוטרים דרוזיים, נגד עולים יהודיים, גם הוא שיטה קולוניאלית עתיקה וברזוקה.

רשימה קטנה של הקרית של החדש האחרון בלבד כוללת את המפרטים הבאים:

● כאשר סירבו הנאשמים מסי 10 ורצ' בתוק ההפגנה, האחים אלברט (21) ומרדכי (24) רביבו, להודות באשמות שיוחסו להם (וריקת אבנים בזדון על מכונית משטרה, הסלת אימה על הציבור, התקהלות בכביש הראשי) הונחתו עליהם מכות רצח בידי הקצין אליהו דביר וע.מ.מ. בן ישי, מסדק הגפה.

● זלאת ראוי נעצר בקרית שמונה ב' אשמת גניבה, הוחזק באופן בלתי חוקי

קרוב החספיה אליהו אוהיון, מחוסר עבודה קבוע בגלל הסתייכותו למפגנת אר פודיציה, קיבל עצה מספקד המשטרה לעקור מסקום אחר או להצטרף למפגנה המתאימה.

במשך שבועיים, קיבל מכות רצופות במשך כל אותו זמן, הודה באשמה, נשפט לש' נתיים מאסר.

● כאשר התלונן סקיד הסוכנות כי אשת אחד החושבים, מלכה, היכתה אותו, הובאה האשה למשטרה, הוכתה במשך ש' עות על ידי סמל-התחנה דויד ולינגר וסמל-החקירות אליהו בן יוסף.

למי שאינו יודע, יש להזכיר כי הכאת אדם, בכל מקרה שהוא ומכל סיבה שהיא, בידי אזרח או שוטר, שלא לצורכי הגנה עצמית, היא עון פלילי.

★ ★ ★

אליהו אוהיון מחוסר עבודה

אליהו אוהיון, בן 25, גר בפחון מסי 76 בקרית שמונה. הוא גוייס לצבא, שוחרר ביום 30 באוגוסט, 1954. תעודת השחרור שלו, מסי 67783, כוללת ציון לשבח על "התנהגות טובה". חוץ מזה נר' תח בצבא, קיבל הוראה בכתב לעבוד רק בעבודה קלה. אולם רבץ עליו כתם שחור בלימתה: הוא היה חבר תנועת-החרות.

בקרית שמונה אין עבודות קבוע לחברות. אליהו אוהיון החל מתרוצץ ממוסד למוסד. בכל מוסד נאמר לו כי הוא "שייך למסלגה הבלתי-מתאימה". מסעם לפעם קיבל עבודות זמניות קצרות. בניגוד לרוב פועלי קרית שמונה ומנהליה, אוהיון הוא בעל השכלה.

כשנתפגה משרה של דוד בוזאר המקור, נבחר אוהיון על ידי המנהל, שהציע לו לעבוד שבוע חיים כנסיון. בסוף השבוע שלח אותו המנהל ללשכת-העבודה לקבל "סידור". מרכז לשכת-העבודה, מנחם נחמיה, לא נתן לו "סידור" זה. הפנה אותו ליצחק שטיינר, מוכיר מועצת-הפועלים, שסיכם את המצב במלים ברורות: "אתה עשית לעצמך צרות בגלל מפלגתך".

מכאן הובילה הדרך ליושב-ראש המועצה המקומית, אשר נזר, והשיחה נסבה על כמה פרשיות מעברו העשיר של העסקן המ' כיובד הזה. אוהיון קיבל עתה פתקה ללשכה, אולם שם נודע לו כי המשרה כבר נמסרה לנקאש זלבר, עולה חדש חייב-גיזוס שהגיע רק לפני כמה שבועות לארץ.

סבלנותו של אליהו אוהיון קפעה. מושגיו המיושנים על תור ועל צדק ממרוקו המפגרת, הוסיפו והסרדו, שלא בצדק כמובן. אחרי שנתיים וחצי של שרות בצבא, רצו נציגי המדינה להעניק לו חופשה ממו' שכת ללא תשלום, על חשבוננו הוא. הוא סרב.

הלשכה היא מוסד ממלתי, כפופה לה' לכה לחוק המדינה. אוהיון ניגש לקצין ה' משטרה אליהו דביר להתלונן על הפרת החוק בלשכה. דביר שלח אותו ישר לכ' חובת הנכונה: מרדכי שלו, מוכיר מפא"י. דברי שלו: "אני יודע שדביר שלח אותך אלי, אבל לתנועת-החרות אין זכות קיום בארץ, ואני אהיה מוכן לעזור לך רק ב' מידה שחסכים." היה ברור למה נתבקש להסכים.

שוב פנה אוהיון אל דביר, הפעם הציע לו דביר הצעה מעשית: להיות אחראי ל' תחנת-המשטרה העוזבה במחולה, או לקבל המלצה ללשכת-העבודה בחיפה, ובלבד שלא יראה יותר את פרצופו בקרית-שמונה.

אוהיון פנה בכתב לכנסת, למפקד-המדינה ולשאר המוסדות התוצאות: אסס. אליהו אוהיון מחוסר עבודה.

★ ★ ★

יאנק וחרגל האדום

מצחק ראשון אליהו דביר אינו אלא בורג קטן למדי במכונה השולטת בקרית-שמונה. אולם הוא בורג מרכזי מאד. על כך יעיד אשר קרה בשעת ההפגנת הג' דולה עצמה.

יעקוב ("יאנק") לאור, חבר משק דן, מד' כיר סניף מס'ם בקרית-שמונה ונציגה במד' כירות מועצת-הפועלים, נקרא בטלפון לבוא לשיבה דחופה. הטלפון הוא מכשיר שלטוני חיוני בקרית-שמונה. בניגוד למקומות יותר חשובים בארץ, יש מרכיבה אוטומטית, המ' אמרת לכל שליטי המקום, בסלימים השו' גים של המכונה, לקיים ביניהם קשר מידי,

קרוב ההכאה, אסתר חזן, שנפגעה בכמה מקומות בגופה מכות קצין-המשטרה אליהו דביר ושוטרים דרוזיים, אחרי שדרשה את שחרור בעלה העצור. אסתר עדיין שוכבת בתוקה למטה, ננשה לדלת צריפה רק לפי בקשת הצלם. כשישובו ילדיה של אסתר מבית הספר יחיה עליהם להכין את ארוחת הצהריים בעצמם. אסתר אינה מסוגלת כמעט לשוט עבודה, לא תוכל גם לקבל פיצויים על סבלה והנזק שנגרם לה. רופא קופת חולים אינו יכול להמציא את האשור הדרוש לצורך תביעה משפטית — ללא בקשת המשטרה-התנאשמת.

למסור זה לה חדשות והוראות. מחוץ ל' משרד-השלטון, ישנו בכל קרית-שמונה רק טלפון אחד העומד לרשות הציבור. יאנק התפלג ששיבת מועצת-הפועלים נק' ראה בחירו של קצין-המשטרה. נאמר לו שזה המקום הבטוח היחיד. הוא התפלג עוד יותר כשראה שנוכחו במקום גם אנשים ש' אינם חברים במועצת הפועלים: קצין המש' טרה עצמו וחבר-הכנסת אהוד אבריאלי.

השיבה נסתממה בתחלטה לקרוא למש' טרה הדרוזית. כעבור יומיים חיכתה ליאנק הפתעה שלישית. הוא נקרא לתחנת-המשטרה על מנת להיעצר. הוא נאשם בכך שהשתתף בהפגנה, באותה שעה עצמה בה השתתף ב' דיון על דיכוי במיצר המשטרה. שלושה עדים כבר היו מוכנים להעיד כי ראו אותו, כמו עיניהם, מניף דגל אדום בלב ההפגנה.

אולם יאנק הוא חתיק מאד בארץ. הוא ידע, כמו כל אדם בקרית-שמונה, מהו השם המפורש. הוא הזכיר אותו: שמו של אהוד אבריאלי. הוא ביקש לקרוא לו, על מנת שיעיד כי ראה אותו בישיבה בה השתתפו שניהם, יחד עם קצין המשטרה. יאנק שוחרר.

★ ★ ★

חרך לאהודיפמאן

איד הגיע אהוד אבריאלי, המעיד על עצמו שהוא עתה האדם המקורב ביותר לראש הממשלה, למקום גידח זה, בלב ה' צפון הפרוע?

אבריאלי הוא, ובר משק נאות-מרדכי, ה' שוכן סמוך לקרית-שמונה. אחרי שנשכח ספיר סילק אותו משרד-האוצר, ולפני ש' בן-גוריון הצליח סוף-סוף לסלק את שרת

ולפנות מקום לבני טיפוחיו, החל אבריאלי מהרהר בעתידו. הוא ראה כי כל גדולי מפא"י ביססו את כוחם האישי על אחוזה פיאודלית — אחוזה מקומית כמו חרשים טאן של חושי, אחוזה כלכלית כמו טולד' בונה של דויד הכהן והילל דן, אחוזה צי' בורית כמו האיגוד-המקצועי של גמיר, אחר זה בסחונות כמו עמוס בן-גוריון ואחרים.

אהוד חיפש אחוזה מתאימה בשביל עצמו, מצא אותה לפני אפו ממש: קרית-שמונה, שזעקה לשליט עליון. כאן היו כל הנמונים: הסיכוי להיבחר כציר מקומי לכנסת אם אי פעם יצליח בי ג'י. להנהיג חוקת-בחירות אזורית, וגם האפשרות לנסות בממדים ק' טנים שיטות-שלטון חדשות, שאולי תהיה טעם אפשרות להפעילן בארץ כולה.

עד כה אין לאבריאלי שום תואר רשמי במקום, מלבד תואר נשיא החברה למיתוח קרית-שמונה. שעליה עוד ידובר. אולם הוא גילה כשרון טבעי להקים מכונה, שגם מומד חים גדולים יותר בכמה פינות בעולם היו מקנאים ביצילותו.

שמו של אהוד אבריאלי היה מעם גיאורג איבראל. האשכנזים המעטים בקרית-שמונה ראו בכך משהו סמלי. הם נזכרו כי ההמי גון הגרמני שנודע-לשימצה מתח במלים "דויטשלאנד, דויטשלאנד איבר אלס", שפי' רושן: "גרמניה, גרמניה מעל לכל" הם החלו לשייר, בקול נמוך מאד, "אהוד, אהוד איבר אלס..."

כיצד הצליח אהוד להפוך את קרית-שמונה לאהודיפמאן, כיצד התבצר במקום של' טון של אנאלפבתים ורועיונות, כיצד טור על המשטר הרודני המובהק ביותר בארץ, מחוץ לתחום-הראייה של דעת-הקהל והחוק — על מן יטופר בהמשך הסידרת.